

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3253 van 26 oktober 2007
in de zaak X / IVde Kamer**

In zake: X
gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 17 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van zijn advocaat M. GOOSSENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feitelijke gegevens van de zaak

Het in de bestreden beslissing opgenomen en door verzoeker niet betwiste feitenrelaas luidt als volgt :

“Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, Armeens christen zijn en afkomstig te zijn van Zakho. U zou nooit politiek actief zijn geweest. U verklaart dat u in juni 2004 als theejongen begon te werken in de rechtbank in Zakho. Op 29 augustus 2004 zou u vlakbij uw huis op straat door drie onbekenden zijn aangesproken. Ze zouden u hebben gevraagd voor hen een klus te klaren bij de rechtbank. U zou dit hebben geweigerd. U zou tijd hebben gekregen hierover na te denken, waarna de mannen zouden vertrokken zijn. U zou hierover thuis niets hebben verteld. Drie dagen later zou er 's nachts op de deur van uw huis zijn geklopt. Eén van de drie personen zou u gedwongen hebben met hem mee te gaan. Opnieuw zouden de drie mannen u hebben aangesproken. U zou gedwongen zijn geweest in

hun auto te stappen. Ditmaal zou u verplicht zijn geweest met hen mee te werken. Ook zou u bedreigd zijn. U zou een doos met explosieven in de bureau van een rechter hebben moeten plaatsen. U zou toen een uitvlucht hebben gezocht door te zeggen dat er op donderdag, de volgende dag, maar een halve dag werd gewerkt en de zaak dus beter op zaterdag kon worden afgehandeld. De mannen zouden hiermee hebben ingestemd. Nadat u thuis door hen werd afgezet, zou u uw ouders op de hoogte hebben gebracht. De volgende dag, op vrijdag, zou u tot de middag gaan werken zijn. Dezelfde avond, zou u Zakho hebben verlaten. U zou uiteindelijk op 4 september 2004 Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. U zou op 16 september 2004 in België zijn aangekomen. Dezelfde dag, op 16 september 2004, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten”.

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Over de hoedanigheid van vluchteling

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 57/6, 1°, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet de Raad in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Het middel is dan ook niet dienstig in zoverre het de schending inroept van de formele motiveringsplicht, en zal verder worden onderzocht in zoverre het betrekking heeft op de in onderhavige beslissing in aanmerking genomen motieven.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij door terroristen onder druk werd gezet om een bom te plaatsen in het kantoor van een rechter en dat hij zich op geen enkel ogenblik heeft gewend tot zijn collega's, oversten of de politie. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij door de situatie aan anderen kenbaar te maken zijn hele familie in gevaar zou hebben gebracht en het een vaststaand feit is dat christenen geen gehoor krijgen bij de politie.

Deze argumenten kunnen niet worden aangenomen. Uit het Cedoca-antwoorddocument dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekers plaats van herkomst, Zakho, gelegen in Noord-Irak, onder de effectieve controle staat van de KRG (Kurdistan Regional Government), en dat de Koerdische Peshmerga (militaire eenheden die onder de respectievelijke KDP- en PUK-regeringen vallen) sterk aanwezig is. Uit dit document blijken ook de inspanningen die de Koerdische troepen leveren om onder meer het Islamitische Ansar Al-Islam, wiens aanslagen hoofdzakelijk zijn gericht tegen de heersende Koerdische partijen en hun vertegenwoordigers, en waarvan 3 leden verzoeker, naar luid van zijn verklaringen, zouden hebben benaderd om de bom te plaatsen, uit te schakelen. In deze context is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker er niet op zou kunnen hebben vertrouwd zijn oversten en de autoriteiten in te lichten, zeker nu hij eveneens verklaarde dat enkele jaren eerder een rechter werd gedood in Zakho. Verzoeker maakt zijn argument dat hij, als christen, toch geen gehoor zou krijgen niet aannemelijk, temeer nu hij toch over belangrijke informatie

beschikte over een mogelijke aanslag op een hooggeplaatste, en de Koerdische autoriteiten in Noord-Irak er alle belang bij hebben om aanhangers van terroristische groeperingen te arresteren en te vervolgen. Overigens valt nog op te merken dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij van de terroristen 3 dagen bedenktijd zou hebben gekregen. De Raad stelt vast dat verzoeker in die drie dagen de politie zou hebben kunnen verwittigen en de politie de nodige maatregelen zou hebben kunnen nemen om hen op te pakken.

2.1.4. Indien geen bescherming werd gevraagd, moet de asielzoeker aantonen dat deze vraag niet tot een effectieve bescherming zou kunnen leiden. Gelet op hetgeen voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker geen objectieve elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de Koerdische autoriteiten hem bescherming zouden weigeren en evenmin enige andere redenen bijbrengt waarom hij zich niet zou hebben kunnen of willen verlaten op die bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst in de zin van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kon stellen. Derhalve wordt hem de vluchtelingenstatus geweigerd.

2.2. Over de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.1. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker van oordeel is dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat hij 'het immers (heeft) aangedurfd nee te zeggen tegen terroristen die erom bekend staan geen mensenleven te sparen'. In zoverre verzoeker daarmee doelt op de ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker, zoals hierboven reeds gesteld, niet heeft aangetoond dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land in de zin van de artikelen 48/4 en 48/5 van de voormelde wet kon stellen.

2.2.2. Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er in de noordelijke Iraakse provincies onder de effectieve controle van de KRG geen sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Derhalve wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 oktober 2007 door:

Mevr. A. WIJNANTS,

rechter in vreemdelingenzaken,
wnd. voorzitter,

Mevr. G. BAES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. BAES.

A. WIJNANTS.